

Η τυφλή Γερόντισσα της Υπομονής με τα κομμένα δάχτυλα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

α37671a285f9850546cd61c9e6859e2a_Ledited Δεν την έλεγαν πάντα Μαγδαληνή, όπως και δεν ήταν πάντα τυφλή, ούτε είχε κομμένα δάχτυλα.

Ένα κορίτσι σαν όλα τα άλλα λίγο πιο όμορφο, ένα παιδί της Κατοχής που κάνοντας παιχνίδι (όπως πολλά και άλλα παιδιά της εποχής εκείνης) τις παλιές οβίδες που είχαν αφήσει πίσω τους οι Γερμανοί, είδε την λάμψη και ήταν το τελευταίο πράγμα που είδε...

Η έκρηξη της ξερίζωσε και τα δύο μάτια και της έκοψε τα τρία δάχτυλα του δεξιού χεριού! (Άλλοι πάλι λένε πως όλο αυτό δεν συνέβη αλλά έτσι γεννήθηκε).

Εμείς πάντως, έτσι την γνωρίσαμε την Γερόντισσα Μαγδαληνή, στο μοναστηράκι του 1900 που η ίδια έβγαλε από την πολύχρονη εγκατάλειψη και ανακαίνισε -εκ βάθρων- τους χώρους του. **Μας γνώριζε από τις φωνές μας και μας σεργιανούσε ανάμεσα στα πολλά λουλούδια του κήπου, λέγοντάς μας με περηφάνια -χαϊδεύοντας τους ανθούς- ποιό λουλούδι είχε ανθίσει εκείνη την μέρα.**

Πανέμορφο το μοναστήρι και κείνη με ευκολία βλέποντος ανθρώπου να ανεβοκατεβαίνει τα πολλά σκαλοπάτια, για το ναό, για το παρεκκλήσι, για τις βραγιές, για το αρχονταρίκι, για τον... Θεό (τελικά).

Έμενε μόνη της πάνω από είκοσι χρόνια -εκτός από κάποιο διάστημα που είχε μαζί της μία υπερήλικη καλογριά (με μόνη την βοήθεια από τις γυναίκες που έρχονταν -τακτικά- από το γειτονικό χωριό). Εντελώς πρόσφατα, ο Κύριος της έστειλε και ανθρώπινη παραμυθία δύο νέες μοναχές.

Τώρα πάλι την επισκέφτηκε με μία σοβαρή ασθένεια -στους πνεύμονες. «Έχω πυρετό, παιδί μου» λέει με ηρεμία και εγκαρτέρηση. Δεν της έχουν πει οι γιατροί αλλά εγώ νομίζω πως ξέρει....Σε μας είπαν πως είναι εξαιρετικά σοβαρή η κατάστασή της αλλά πάλι εγώ νομίζω πως για τον Θεό είναι αλλιώς τα πράγματα, καθώς σήμερα την βρήκα απύρετη και δίχως πόνους.

Το απόγευμα θα κάνει αξονική και θα δούμε. Η κόρη μου λέει πως θα γυρίσει στο μοναστήρι ολόγερη. Άλλωστε δεν θα είναι η πρώτη φορά που θα μας εκπλήξει ο Κύριος!

Το πρωί που ετοιμαζόμουν να κατέβω στην κλινική, άκουγα -αφηρημένα- έναν

εκκλησιαστικό σταθμό. Ψαλμωδίες είχαν αλλά δεν πρόσεχα ακριβώς τί, μέχρι που - την στιγμή που προσευχόμουν για την Γερόντισσα- **άκουσα να ψάλλουν «Μαγδαληνή Μαρία μαθήτρια του Κυρίου»!**

Τυχαίο; Δεν νομίζω! Δόξα Σοι Κύριε! Κράτησε ακόμη λίγο κοντά μας την δούλη Σου Μαγδαληνή για να Σε βλέπουμε μέσα από τα τυφλά της μάτια, για να Σε ψηλαφούμε με τα λειψά της δάχτυλα, για να αναπαυόμαστε από τα κομποσκοίνια των προσευχών της.

Αλλά πάλι όχι όπως εμείς θέλουμε αλλά όπως Εσύ ξέρεις και επιθυμείς Αφέντη Χριστέ....

Καλόν Παράδεισο, Γερόντισσα

Εδώθε

Ανάμεσα στα εκατομμύρια των ανθρώπων που εκείνο το Σάββατο έκλεισαν τα μάτια και τα άνοιξαν στον ουρανό, ήταν και αυτή που γράφαμε στο κείμενο. Η Γερόντισσα Μαγδαληνή της υπομονής.

Ήρεμα, γαλήνια, στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου τα ματάκια της, που χρόνια είχαν να δουν τον ήλιο, πιστεύουμε πως άνοιξαν διάπλατα για να ατενίσουν τους τόπους όπου επισκοπεί το Φως του προσώπου Του.

Κυριακή απομεσήμερο, λιώνοντας στην κάψα του καλοκαιριού, την βλέπαμε πάλι ξαπλωμένη, πάλι ήρεμη, πάλι χαμογελαστή, στο νεκροκρέβατο και δεν είχαμε λύπη. Δεν λυπάσαι αυτούς που έχουν παλέψει μian ολόκληρη ζωή για τούτη τη στιγμή.....

Τα δάκρυα μας ήταν γλυκασμένα σαν κούνημα λευκού μαντηλιού σε λευκότητα ψυχής που ανεβαίνει, ανεβαίνει και συ πίσω χαιρετάς μέχρι που δεν ξέρεις πια αν είναι κλάμμα, ιδρώτας ή προσευχή που καίει.... επειδή έτσι καίνε οι προσευχές όταν πιάνει Αύγουστος.

Κάτω από ένα κυπαρίσσι, λίγο χώμα, ένας λυγμός, μια Παναγιά που ερχόταν για την Παράκληση, μια ικεσία που μαζεύτηκε κουβάρι. Την πήραμε τούτη την ικεσία- και κατεβήκαμε στην ανύποπτη πόλη, δίχως να έχουμε κατανοήσει την έλλειψη κενού από την απουσία της Γερόντισσας.

Στην πραγματικότητα το ψυχανεμιζόμαστε πως δεν θα απουσιάσει ποτέ, καθώς Παράδεισος μοναστήρι είναι μιας ανάσας δρόμος.

Μήπως για να λείψουν οι αποστάσεις δεν μάτωσε Εκείνος στον Σταυρό; Μήπως πάνω στις καταργημένες αποστάσεις δεν στέριωσε και τούτη η μακάρια όπως όλοι οι μοναχοί τις υπομονές και την ελπίδα της; Πλησιάζοντας Δεκαπενταύγουστος, πες της Κυράς, Γερόντισσα, όσα είχαμε «συμφωνήσει» πριν φύγεις.

Και αν είναι ευλογημένο έλα στο «Την πάσαν ελπίδα μου εις Σε ανατίθημι» μιας Παράκλησης, για να το πούμε μαζί και να γίνει πιο ισχυρό, πιο σεβαστικό, πιο της Παναγιάς μας αντάξιο.....Όπως το έλεγες περίσου, τέτοιον καιρό...

Πηξές: agioritikovima- orthognosia.blogspot.gr